

Les 8.00 h del 8 de gener de 2015

–Desperta't, Òscar. Deeespertaat't.

L'Òscar comença a espavilar-se quan la veu infantil li penetra el cervell i una maneta sacseja la seva per damunt de la gira del llençol.

–Desperta't, dormilega –insisteix la Mabel–. No vull arribar tard a classe, que em posaran una falta i voldran que la mamà vagi a parlar amb el director.

Val més que no, pensa l'Òscar encara amb els ulls tancats. Val més que no perquè, si a l'escola s'adonessin de l'estat catastròfic ja gairebé permanent de la seva mare, avisarien els serveis socials. I això és una cosa que l'Òscar no deixarà que passi mai.

–D'acord, pesada –li diu a la nena obrint els ulls. I, després, afegeix una broma força habitual entre ells:–
Quina hora és?

–No en tinc ni idea, ja ho saps. Però sé que és hora de llevar-se perquè la veïna del pis de dalt ja ha sortit de casa per anar a treballar.

La veïna tanca la porta amb tanta violència que sempre sembla que, a continuació, el vell edifici d'habitatges es gronxi una estona. I, indubtablement, la Mabel, als seus sis anys, té vocació de rellotge. O de manaire. Qui ho sap, amb aquesta noieta. El cas és que l'Òscar seria incapaç no només de despertar-se sinó també de

sortir del llit si no fos per ella. Ella aconsegueix penetrar dins el seu ensopiment i engegar-lo. I això que ell és poc partidari de l'activitat; s'estima més estar-se ajagut al catre sense fer res de res. O fumant-se un porro.

—Ja vinc —diu l'Òscar, sortint del llit i gairebé ensopegant amb el de la nena, que és massa a la vora del seu; aquesta minúscula habitació no està pensada per a dos somiers.

L'Òscar observa la Mabel: la cabellera de color ro-genc una mica salvatge, els ulls verds i impertinents, el nasset perfecte, la pell daurada, les pigues... És tan bonica, la seva germana. No com ell, de pell lletosa —el Blanquet, li diuen els de la banda—, nas corbat —potser heretat del pare, al qual no va arribar a conèixer—, celles espesses que li empetiteixen encara més els ulls, ja prou insignificants, cos desmanegat i aire de bonàs, que li ha valgut tantes bromes, la majoria de les vegades poc benèvoles.

—Va, vesteix-te i esmorzem —li diu.

Ell, mentrestant, va al lavabo. Després de fer servir l'excusat, hi tira aigua d'una galleda. És l'única solució mentre la mare no torni a recuperar mínimament la capacitat d'actuar com una adulta, es decideixi a buscar feina i pugui pagar el rebut de l'aigua. I, de passada, el de la llum.

En sortir, s'atura a l'habitació que serveix de dormitori de la mare, de cuina i de menjador. La dona és al llit, roncant sorollosament. Els cabells desordenats i el rímel corregut no ajuden a millorar la imatge. Dorm la mona, es diu l'Òscar. Els cicles de la seva mare són així,

pensa amb sentiments que oscil·len entre la resignació, el fastig i la ràbia: està bé i sòbria, troba una feina, es preocupa per saber què fan els seus dos fills, coneix un nou home, se n'enamora perdudament, el paio resulta ser una calamitat, al final se'n va o és convidat a anar-se'n i ella es consola amb el vi dolent del celler del barri, perd la feina i ja no existeix el món, fins que millora el seu humor i aconsegueix aferrar-se amb dents i ungles a una tarda abstèmia. I està bé i sòbria, troba una feina i etcètera. Tot i que cada vegada el període d'alcohol és més llarg, i el de sobrietat, més breu.

—Vine aquí a esmorzar —li diu a la Mabel, que apareix per la porta. Porta els texans, la samarreta de màniga llarga que fa servir de jaqueta de pijama i un jersei.

L'Òscar posa una poma i un iogurt damunt de l'hule de la taula. Va aconseguir els aliments anit quan van tancar el supermercat. A última hora, treuen les caixes amb tot allò que ja no es pot vendre. Hi ha molta gent que es disputa el botí, però no tothom té setze anys joves i forts com ell. L'Òscar pot situar-se a primera fila i endur-se unes quantes pomes i un paquet amb quatre iogurts, mentre d'altres, especialment alguna dona vella, es queden sense res.

La Mabel es menja la poma lentament i amb moltíssima aplicació. L'Òscar sap que vol fer-la durar.

El noi entra a la seva habitació i s'asseu al llit. Quina mandra vestir-se, quina mandra sortir al carrer, quina mandra tot. Si no fos per la Mabel, tal vegada s'ajauria de nou al jaç i s'hi quedaria tot el dia. Al capdavall, si no fos per la seva germana, no tindria res a fer a la

vida. La vida, pensa l'Òscar, és com una partida de videojoc, però força menys interessant. I, evidentment, ell és un perdedor. Ho té clar.

—Ostres, nano! —s'enfada la Mabel quan obre la porta—. Encara no t'has vestit?

L'Òscar fa un gest de disculpa amb la mà, s'alça i es posa els pantalons negres de tir llarg i la dessuadora grisa. Es calça les vambes, que van ser blanques fa molt de temps, i agafa una vella caçadora de fals cuir. Mentrestant, la Mabel s'ha encasquetat una gorra de visera, negra i taronja, que, com que és massa gran, li rellisca pel front i li cau damunt dels ulls.

La gorra és de l'Òscar i ell no li pensa tolerar que surti de casa duent-la al damunt. Per dues raons. La primera, perquè va ser un regal del Baldo, el Màxima dels Panteres Negres, el dia en què l'Òscar va ser admès a la banda. I quin dia!, no l'oblidarà mentre visqui. Va haver de caminar a pas lent i sense emetre ni un gemec entre dues fileres de panteres que li anaven donant cops amb els punys, amb draps mullats i, fins i tot, amb un bat de beisbol. Mentre passava entre aquells dominicans fornits, es preguntava si era normal entrar en una banda per ser protegit de les pallisses d'altres paios del barri i trobar-se que una de les primeres proves era haver de sofrir estoicament el dolor que li infligien els seus germans. Això ho va pensar el primer dia; després, ha deixat de pensar-ho. Però no va ser pel seu ànim aguantant cops la raó per la qual el Baldo li va regalar la gorra. I tant que no! Aguantar una pallissa és el mínim que s'exigeix a un pantera. El Màxima li

va cedir la seva gorra en agraïment pel servei prestat, ja que uns dies abans l'Òscar va salvar el Baldo de rebre un càstig fort dels Latin Kings. Un càstig o potser alguna cosa pitjor. El cas és que l'Òscar va saber el que es preparava a través d'un xaval de l'institut i va poder advertir el Baldo. I el Baldo i la banda van agafar de sorpresa els Latin i els van atonyinar com es mereixien. Des d'aquell dia, els Latin Kings no havien tornat a trepitjar territori pantera, i el cap li va mostrar el seu reconeixement amb aquell record. I la segona raó que té per prendre-li d'una manotada la gorra a la Mabel és perquè no vol que es barregi amb els Panteres Negres.

–Dóna-me-la –protesta ella.

–Ni parlar-ne.

La Mabel no tindrà cap contacte amb els panteres mentre ell pugui impedir-ho. Ell sí que pot ser part de la banda, perquè ja tant se val tot; és un fracassat. Però ella és una noia llesta, a la qual –n'està segur– l'esperen grans coses. I no necessita per a res una Nació en la qual ficar-se: el té a ell.

–Ets un pesat.

–Ja ho saps, Mabel. Res de gorres –diu, mentre se l'encasqueta ell mateix–, res de bandes.

–Tu bé que hi ets.

L'Òscar fa petar la llengua. No vol discutir-ho amb la germana.

–Hi sóc perquè em convé. Però a tu, no. Tu has d'arribar a ser algú, m'entens?

Sembla que l'ha convençut perquè la Mabel asenteix amb els ulls mig clucs i un somriure als llavis.

L'Òscar s'ajup per agafar una bossa d'esport de sota el llit. Comprova que a dins hi ha un tros de paper d'alumini doblegat; més tard, el necessitarà.

–Som-hi –li diu a la germana.

La nena agafa la motxilla i se la penja a l'esquena.

Passen per davant de la mare, que continua dormint pesadament, baixen l'escala i surten al carrer.

–Fa fred –diu la Mabel.

L'Òscar li passa un braç per les espatlles i l'acosta cap a ell per donar-li escalfor. És veritat que, des de fa dos dies, el fred és més intens del normal i és veritat també que el jersei de la Mabel no és prou gruixut. Ho sap i ja té previst posar-hi remei.

Creuen la plaça i s'acosten a la cantonada on sempre recullen la Camila.

–Uf! –rondina la Mabel–. A veure si es deu haver adormit...

L'Òscar se la mira i somriu. Li fa gràcia com li agrada a la Mabel anar a l'escola. Gairebé tant com ell odia assistir a l'institut. Mai no ha estat gaire bo pel que fa als estudis. Li costa entendre les explicacions dels professors. I, sobretot, li resulta una pallissa insuportable posar-se a repassar a casa. De manera que fa ja dos mesos que no passa per l'aula.

–Anem a picar el timbre de casa seva –s'impacienta la Mabel.

–Som-hi –diu l'Òscar, perquè és cert que força sovint la Camila baixa més tard del que seria desitjable. Tot i que, naturalment, a l'Òscar li sembla molt lògic. La nena només té sis anys, com la Mabel, però no té

ningú que s'encarregui d'ella al matí. I és que, a aquesta hora, la mare de la Camila fa una bona estona que neteja oficines. I, és clar, el Baldo, el seu germà, no està per fer de mainadera de ningú, com alguna vegada li ha sentit dir. Òbviament això també ho comprèn, l'Òscar. Com esperen que s'ocupi d'algun afer domèstic el Màxima dels Panteres Negres? Seria una pèrdua de temps, una humiliació, una degradació... De manera que la Camila s'apanya amb un despertador. I uns dies el sent i d'altres, no. Normal.

I arrenquen a caminar pel carrer, però no tenen temps d'arribar a la porteria que la Camila ja surt.

—Au, va, tocarardana —diu la Mabel.

La Camila li llança una mirada inexpressiva. Sembla a punt de dir alguna cosa però, finalment, es guarda les paraules per a ella mateixa. I comencen a caminar totes dues davant de l'Òscar. La Mabel no para de parlar en tota l'estona. De parlar i de moure les mans amb vehemència; sembla que ha oblidat que té fred. La Camila, en canvi, es reserva el que pensa però se l'escolta amb atenció. Així és l'amistat entre totes dues.

A l'Òscar no el molesta portar la Camila a l'escola. És la millor amiga de la seva germana, és germana del cap de la banda i és filla de la senyora Liliana, que, després de les cinc, quan les petites han acabat les classes, s'ocupa de totes dues. I això l'allibera a ell d'un gran pes: haver de fer-se càrrec de la Mabel a la sortida de l'escola. Perquè no és just que a ell li hagi tocat fer de mare de la nena, pensa l'Òscar mentre li clava una puntada de peu a una pedra. Però és el que hi ha.

I la veritat és que ara ja sap que no canviaria per res del món el llaç que hi ha entre ells dos. Perquè, encara que fa sis anys li resultava insuportable netejar-li les caques a la nena, després ha hagut d'admetre que la merda uneix. Bé, no només la caca, també els biberons, i les ploradisses, i el primer somriure, i els primers passos... I, en fi, tot el que es va perdre la Carme, la seva mare, que surava en els vapors de l'alcohol per oblidar que el pare de la Mabel l'acabava d'abandonar.

No triguen gaire a arribar a l'edifici on conviuen l'escola i l'institut. L'Òscar s'atura davant de l'entrada del pati que porta a la zona de primària.

–Au, a classe –els diu.

–Tu també vas a classe, oi? –pregunta la Mabel.

–És clar. Ara mateix –li respon ell. I li fa l'ullet.

La Mabel sospira, satisfeta.

–Aquest any ja acabes la secundària, oi?

L'Òscar fa un gest ambigu amb el cap, mentre pensa: si tu ho sabessis...

I en aquest instant, sona el timbre d'entrada a l'escola.

–Som-hi! Són les nou –diu ell desitjós d'acabar la incòmoda conversa.

La Camila comença a avançar pel camí de ciment que porta fins a les graderies d'entrada a l'edifici.

La Mabel no la segueix. Es posa de puntetes per acostar-se a la galta de l'Òscar i, com que no hi arriba, ell s'ajup per facilitar-li la feina.

La nena li fa un petó. Després es posa a córrer darrere la seva amiga.